

Brahms' Requiem i flot udførelse

MUSIK: Lørdag eftermiddag kunne man opleve stor kormusik i Mørdrup Kirke. 'Ein Deutsches Requiem' af Brahms blev opført af Københavns Bachkor og Sankt Pauls Kammerkor, tilsammen et kor på 80 sangere, og Københavns Universitets Symfoniorkester. I de to solistpartier hørtes Pernille Madsen, sopran, og Torsten Nielsen, baryton, og dirigent for det hele var Jan Scheerer.

Koncerten var i Espergærde Musikforenings regi og havde trukket mange tilhørere, ja kirken blev på det nærmeste stopfyldt. Kormusik har mange tilhængere, og Brahms' Requiem er nok et af de smukkeste korværker, der nogensinde er skrevet. Det er et værk, hvor orkestret spiller en mindre betydende rolle, idet det er det sungne budskab, der er det væsentlige. Det var i øvrigt Brahms selv, der udvalgte de bibeltekster, han satte i musik. Som introduktion gav Jan Scheerer en indforstået forklaring på indholdet i teksterne, som han kunne understrege med klavereksempler. Det gennemgående tema i Brahms' værk er trøstens ord til de levende.

Enhver opførelse af Brahms' Requiem står og falder med koret, men straks fra første sungne tone blev det klart, at her var man på sikker grund. Det store kor kunne byde på en tæt og fyldig klang, der hang godt sammen og bredte sig ud i alle registre. Pianissimostederne kom tydeligt og nærværende igennem, og under de flotte fortepassager sitrede kirkerummet af vellyd. Sopranerne klang sikkert og frit i højden, og alterne var stærke i det vigtige mellemlige. Herrestemmerne var godt med i de firstemmige passager, men manglede nok lidt power, når de havde soloindsatser. Det er jo et gennemgående problem i de fleste kor.

Pernille Madsen, sopran, hørtes i satsen 'Ihr habt nur Traurigkeit', og hun hævdede sig smukt over orkesterbruset. Hendes stemme klinger lifligt, den er uden vibrato, men er alligevel rund og fyldig, også i højden. Barytonen Torsten Nielsen havde i satsen 'Herr, lehre doch mich' lidt for meget konkurrence fra orkestret, men i satsen 'Denn wir haben kein bleibende Statt' klang hans smukke baryton fint igennem.

Det lod sig selvfølgelig høre, at Københavns Universitets Symfoniorkester ikke er et professionelt trimmet orkester, men de unge musikere fulgte dirigentens omhyggelige direction og gjorde god fyldest. Jan Scheerer dirigerede uden partitur - og uden pind - og havde styr på tingene. Sangere og musikere fulgte hans mindste vink. I satserne 'Denn alles Fleisch es ist wie Gras' og 'Ihr habt nur Traurigkeit' havde han valgt langsommere tempi, end man normalt hører, men det klædte de melodiose linjer. Sammenfattende må man konstatere, at Brahms' monumentale mesterværk fik en imponerende flot udførelse, og publikum kvitterede for fem kvarters stor kormusik på højt niveau med stående bifald.

0